Ч. 219. Пятниця 11 жовтня (28 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К — 40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З австрийскої делеґациї. — Війна на Балкані

В австрийскій делеґациї дел. Лехер говорив, що дальше треване небезпечности війни потягне за собою великі економічні шкоди. Моратория, запорядженa в трех балканьских державах, спричинює, що сума 80 міліонів стає ся сумнівною. Бесідник надіє ся, що небаром мусить наступити звільнене напруженя, бо пересьвідчений, що небаром настане італіяньско-турецкий мир.

Дел. Романчук заявив, що всі народи попирають як найгорячійше змаганя міністра заграничних справ, які зміряють до удержаня мира. Балканьским народам треба полишити Балкан і переконати їх, що Австрия є могучим але безкористним і певним приятелем. Від Росиї, яка на Балкані має більший вплив ніж Австрия, зависить в першім ряді дальший розвиток подій на Балкані.

Послідними часами Росия, що правда неофіцияльна але півофіцияльна, звернула свою увагу на Галичину. Дуже впливові особи та российскі часописи хочуть анектувати для Росиї Українців як Москалів, коли не територияльно то принайменше під національним взглядом. На жаль серед австрийских політиків находять ся такі, які певно не зі злої волі ідуть сим намірам Росиї на поміч. Що-до промови дра Крамаржа бесідник мусить ствердити, що Українці в політичних взглядів не угнітають нікого, не угнітають навіть своїх противників.

Бесідник стверджує, що в Галичині та на Буковині нема Москалів, з виїмкою 4000 Липованів на Буковині. Правительство в Галичині виграванєм москвофільської фракциї против Українців, спричинило се, що богато з розпуки шукало оборони в москвофільстві. Що правда, москвофільский рух не глибокий і нерозповсюднений, але може зробити ся небезпечним; устав би він тоді, колиб Австрия узглядпила бажаня Українців, яких вірність є випробована та які були завсігди сильною підпорою держави. Відтак бесідник обговорював відносини в Галичині, а вкінци пригадав слова Байста, який, коли серед Українців ширили ся москвофільскі струї, сказав до них: „Заверніть, коли вам лежить на серци добро держави та монархії!“

Потім говорили делеґати: Ґлянц, Кльофач, який сказав, що австрийска дипльоматия повинна використати хиби российскої дипльоматиї і еманципацию балканьских народів повинна взяти їх під свій протекторат; дел. Немец, який полемізував з внесновками Лехера та заявив, що чеські социялісти не попирають москвофільської політики п. Крамаржа, а вкінци жалів ся на лихе поводжене з ческими робітниками в Пруси; дел. Удржаль зазначив, що вину теперішного критичного положеня поносять великі держави. Австрийска політика повинна більше узглядпювати Славян, а не бути лише для Німців і Мадярів.

І так европейскій дипльоматиї не удало ся спинити війну на Балкані. Чорногора випереджуючи їй вручене европейскої ноти, виповіла передвчера на $1^1/_2$ години перед тим війну Туреччині. Що инші балканьскі держави підуть в її сліди, не підлягає вже майже ніяким сумнівам.

Після францускиx донесень нота вручена передвчера представителями Австриї і Росиї в столицях балканьских держав має такий зміст: Правительства Росиї і Австриї заявляють балканьским державам, що: 1) держави осуджують рішучо всякі зарядженя, які могли би викликати забурене мира, 2) опираючи ся на арт. 23 берлиньского договора, держави в інтересі населеня возьмуть самі в свої руки здійстнене реформи адміністрациї европейскої Туреччини, при чім розуміє ся само собою, що реформи не можуть обмежити зверхництва султана і простору отоманьскої держави; заява та впрочім застерігає державам свободу пізнійшого збірного розсліду реформ; 3) коли би мимо того вибухла війна між державами балканьскими а отоманьскою державою, то держави в закінченю її не дозволять на ніяку зміну територи-

---

Ві Віллї Вінкі.

(З анґлійского — Редіярда Кіплінґа).

(Конець).

Глубока тишина панувала в цілім домі. Ві Віллї Вінкі думав ще хвилю про страшний гнів свого батька — відтак перервав арешт. Зійшов до стайні на долину і велів осідлати свого куцика. В торжественнім спокою поранку видавалось єму, немов би цілий сьвіт втишив ся, аби з зачудованєм глядіти на Ві Віллї Вінкі, що став ся винним злочину бунту. Заспаний ґрум привів коня, а що по однім великім злочині всі инші провини видавались малозначучими, сказав єму Ві Віллї Вінкі, що іде до саґіба (пана) Коппі та рушив повільним бігом. Ледве минув ріг дому, похилив ся і пустив ся ґальопом, як лиш скоро его кінь міг бігти, в напрямі ріки.

Але найлїпший куцик не може здігнати ґальопуючого анґлійского коня. Міс Алярдайс значно випередила его; вже минула поля і сплячі войскові варти і копита її коня затупотіли по ріни ріки, коли Ві Віллї Вінкі покинув войскову станицю, а тим самим британску Індию. Похилений наперед і біючи куцика перелетів Ві Віллї Вінкі на афґаньский бік і міг ще бачити, як міс Алярдайс зникала перед ним як темна точка.

Причина її прогульки була дуже проста. Попередного вечера Коппі голосом трохи завчасної поваги заборонив їй переїздити ріку. І аби єму доказати, що она має ще свою власну волю і дати єму научку, она умисно поїхала туди. Нараз побачив Ві Віллї Вінкі, як кінь, вже у стіп лисої гори спотикнув ся і упав. Міс Алярдайс добула ся зпід коня, але її нога в кістці викрутила ся і она не могла встати. Осягнувши такий сумний вислід наміреної научки, она почала гірко плакати; нагло споглянула до гори з зачудованєм. На утомленім куцику надлетіла до неї бліда, налякана дитина з широко отвертими очима.

— Чи ти дуже потовкла ся? — крикнув задиханий Ві Віллї Вінкі здалека. — Ти не повинна була сюди їхати!

— Не знаю — відповіла міс Алярдайс, не звертаючи уваги на его закид. — Але, дитинко, що ти тут робиш?

— Ти сказала, що ідеш за ріку — відповів Ві Віллї Вінкі, задихуючись і зіскакуючи з коня. — А ніхто, навіть Коппі не сьміє їздити за ріку. Я зараз виїхав за тобою, але ти їхала так скоро і не хотіла задержати ся, а тепер ти побила ся і Коппі буде на мене гнівати ся і — і я перервав арешт. Я арешт перервав! — І будучий полковник 195-го полку кинув ся на землю і голосно заплакав. Мимо болів в нозі заволоділо міс Алярдайс глубоке співчуте.

— Чи ти їхав зі станиці аж сюди, малий чоловіче? Чого?

Ти належиш до Коппі'ого; Коппі сам мені то сказав — говорив з жалем Ві Віллї Вінкі. — Я бачив, як він тебе цілував і він мені сказав, що дуже тебе любить, більше як Бель і Бетчу і як мене. І тому я приїхав сюди. Встань і ходи зі мною назад. Не можеш тут лишити ся, то не місце для тебе, а я перервав арешт.

— Атже я не можу рушити ся — застогнала міс Алярдайс. — Я викрутила ногу. Що маю робити?

Она хотіла знов плакати і то привело Ві Віллї Вінкі знов до рівноваги, бо він виріс в понятю, що сльози зі всього найменше лицюють мужчині. А однако, коли возьме ся на увагу провину, якої Ві Віллї Вінкі допустив ся, то не можна би навіть мужчині дивувати ся, колиб вийшов з рівноваги.

— Вінкі — сказала міс Алярдайс — коли трохи відпічнеш, то їдь назад і скажи їм, аби мені прислали віз. Мене страшно болить.

Дитина сиділа хвилю спокійно а міс Алярдайс замкнула очи. Болї були так великі, що була близька омлїня. Коли знов з трудом отворила очи, побачила, як Ві Віллї Вінкі привязував коневи поводи до карку, відтак з цілої сили ударив его, так що аж кінь з цілої сили ударив его, так що аж кінь ударив дуба, а відтак пустив его. Куцик полетів в напрямі войскової станиці.

— Ох, Вінкі, що ти зробив?

яльного status quo в европейскій Туреччині. Держави спільно з Портою пороблять кроки, випливають з тої заяви“.

Як сказано, ноту вручено перед вчера рано о 11 годині. а Чорногора виповіла війну Туреччині о год. $9\frac{1}{2}$ рано і могла відтак заявити, що ноту вручено їй за пізно.

Вчера радила в Солії болгарска рада міністрів над нотою і дала відтак таку відповідь державам: „Рада міністрів не найшла на жаль в тій заяві того, чого надіяла ся т. є. точних даних о предложених Туреччині реформах ні запоруки їх переведеня. Перед рішучою відповідію хоче рада міністрів порозуміти ся з кабінетами в Атинах і Білграді“.

Правительства, сербске і грецке, не дали ще ніякої відповіди на ноту.

З Відня доносять: Болгария на крок держав не дала ще рішучої відповіди, однако нема найменшого сумніву, що Болгария не послухає ради Европи. Болгарске правительство уважає запоруки давані Европою недостаточними, аби можна було на їх підставі відкликати мобілізацию. Остаточна відповідь буде дана по порозуміню з правительствами в Атенах і Білграді. З того виходить, що між балканьскими державами уложено згідно спільне поступованє, що мимохіть треба лучити з тим також виступленє Чорногори і чим раз більше скріплює ся погляд, що Чорногору наклонено до поспішного кроку тому, аби прочі балканьські держави супротив інтервенциї держав могли відкликати ся на довершений факт. Після послідних вістий можна зовсім певно приступити, що інтервенция Европи покінчить ся неудачию.

„N. fr. Presse“ доносить з Білграду, що президент міністрів Пасич, приймивши ноту, вручену єму послами Австриї і Росиї сказав коротко: Приймаємо ноту до відомости; правительство дасть відповідь. Крок держав приходить за пізно.

Та заявав є така сама, як і слова президента болгарских міністрів: „Предложенє держав не дає ніякої запоруки для переведеня реформ в Туреччині“, а міністер зелізниць сказав: „З ноти держав виходить, що Европа хоче мира для себе, а не для нас“. Бувший президент міністрів Малінов сказав: „Нота держав означує неминучу війну“.

Новинки.

Львів, 10 жовтня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Радник висшого суду в Кракові Єронім Блонарович і радник висшого суду краєвого у Львові Ізидор Децикевич іменовані радниками Двора в Найвисшім Трибуналї судовім і касацийнім у Відни.

II. Міністер справедливости переніс радника суду краєв. Ів. Ст. Порембальского з Самбора до Перемишля; судиїв повітових: Зіґфр. Ґеліса в Галича до Монастириск і дра Сев. Ґерстмана - Шаповского з Монастириск до Галича; іменував радниками суду краєв: радн. суду краєв. і начальників судів повітових: Ів. Шнайдера в Потоці Золотім для Станиславова, Яцка Боя в Грималові для Перемишля, судию пов. Тад. Земяньского в Перемишли для Перемишля; судию пов. Йос. Самуельовича в Теребовли для Золочева; заступника прокуратора державн. Йос. Казимира Дукета в Перемишли для Самбора, Ад. Чарнецкого в Тернополи: — судиїв пов.: Каз. Земброня у Львові для Тернополя і Яросл. Барановского з Підгаєць для Золочева.

— **Із Станиславова** доносять: Загальні вбори Філії Укр. Товарис ва Пед. в Станиславові відбудуть ся в суботу дня 26 жовтня 1912 о год. 8 вечером в „Рускій Бесіді“. За Видїл: Павлюх Гнат, голова. Ю. Чайківский, писар.

— **Запомоги** для студентских варстатів. Видїл краєвий признав отсим руским гімназиям одноразові запомоги на студентскі варстати: руский гімн. в Перемишли на столярский варстат 100 К і руск. гімн. в Станиславові на переплетничий, токарский і столярский варстат 250 К.

— **Обіккража банку.** Львівска поліция одержала вчера телеґрафічне повідомленє з Жовкви, що там якісь злодії вломили ся оногдашної ночи до банку „Народного Дому“, а розбивши огнетреваду касу, вкрали з неї 4085 кор. Здає ся, що то були львівскі злодії, котрі виїхали на гостинні виступи на провінциї.

— **Конкурс.** Дирекция зелізниць державних подає до відомости, що в „Gazet-ї Lwowsk-ій“ розписаний конкурс на посаду лікаря зелізничого в Хирові з речинцем внесення подань до 15 жовтня с. р.

— **Крадежі арештованя.** Гаврило Созак, селянин замешкалий на Богданівці, лишив коні з возом на ул. Пекарскій а сам зайшов до камениці, де мав залагодити якусь орудку. Коли за хвилю вийшов, побачив, що якийсь драбуга зове втікає з його возом. Созак наробив тодї крику а люди вже на ул. Личаківскій придержали злодія. Показало ся, що то був якийсь

— Тс! — сказав Ві Віллї Вінкі — ось іде сюди якийсь чоловік, один з тих злих людий. Мушу при тобі лишити ся. Мій тато казав, що мужчина мусить все охороняти дівчата. Куцик побіжить до дому, а тоді они вже прийдуть шукати вас. Тому я його відослав.

Не один, але три, чотири мужчини вийшли поволи із за скали і серце Ві Віллї Вінкого чим раз дужше било ся, бо як раз так закрадали ся лісовики, коли пірвали царівну. Почув, як они між собою говорили і на велику свою радість пізнав, що говорять афґаньскою мовою, якої він научив ся від парібка, котрого лише що недавно його отець відправив. Люди, які тою бесідою говорили, не могли бути злими людьми. Може то були зовсім спокійні тубольцї. Они дійшли аж до місця, де міс Алярдайс упала з коня.

Тепер підняв ся Ві Віллї Вінкі, дитина пануючого народу, в цілій повазі своїх $6\frac{3}{4}$ літ і крикнув коротко і приказуючо:

— Яо! (Назад!)

Куцик добіг саме в тій хвилї до противного берега.

Чужинці почали сьміяти ся, а сьміх тубольців був одною з тих річий, яких Ві Віллї Вінкі не міг стерпіти. Спитав їх, чого хочуть і чому не відходять. Зза скали виступили дальші тубольцї о диким вигляді і з кривими рушницями, так що Ві Віллї Вінкі опинив ся в короткім часі око в око перед громадою зложеною з найменше двацятьох людий. Міс Алярдайс стогнала.

— Хто ти? — спитав один з громади.

— Я син саґіба полковника і приказую вам сейчас відійти. Ви чорні люди лякаєте міс. Один з вас нехай пійде до станиці і скаже там, що міс скалїчила ся і що син полковника є при ній.

— Ага, аби ми попали ся в лапку — відповіли сьміючи ся. — Слухайте, що та дитина говорить!

— Скажіть, що я вас посилаю, я син полковника. Они дадуть вам зате гроший.

— Чого так довго говорити! Возьміть дитину і дівчину і зажадайте за них викупу. Чейже то наша земля і села на горах — сказав голос з товпи.

Отже то таки були злі люди — гірші як лісовики і Ві Віллї Вінкі мусів зібрати всі свої сили, аби не вибухнути сльозами. Але він відчував, що плакати перед тубольцями з виїмком хиба індийскої служниці у матери, був би ще більший сором, як який бунт против вітця. Тим більше що він, будучий полковник 195-го полку, мав за собою хоробрий полк.

— Хочете нас забрати? — спитав Ві Віллї Вінкі блідий і дуже неспокійний.

— Так, мій малий саґіб герой — сказав найзнаменитший з них всіх — а відтак з'їмо вас.

— Не говори дурниць — сказав Ві Віллї Вінкі — мужі не їдять дітий.

Голосний реґіт відповів єму, але мимо того сказав він:

— А коли ви нас все таки заберете, то кажу вам, що мій полк прийде на вас і вас всіх, всіх убє. Хто занесе вість від мене до саґіб полковника?

Один з людий відозвав ся:

— Слухайте, люди! То, що та дитина говорить, то правда. Він є любимцем цілого войска. Задля сьвятого спокою пустіть їх на волю, бо коли ми їх возьмемо, то накличемо собі цілий полк на голову, а тоді пропадемо. Знаю їх; ті вояки то просто чорти. Коли лиш ткнемо ся тої дитини, нападуть на нас і поубивають та попалять і порабують села. О много ліпше, коли пішлемо там післанця; за то дістанемо ще нагороду. Кажу вам, що та дитина то їх півбозок і они нікого з нас не пощадилиб, ні наших жінок ні дітий, коли єму що злого стане ся.

Той, що так говорив, був Дім Магомед, колишний паробок полковника. Розпочала ся тепер жива суперечка між ними.

Ві Віллї Вінкі станув не мов би в охороні перед міс Алярдайс і ждав так на вислїд нарад. Очевидно то його „полк“, його „власний полк“ не лишать його без помочи, скоро лиш довідає ся, в якім труднім положеню находить ся його пан.

...Куцик без їздця приніс вість 195-ому полкови, хоч в домі полковника вже від години була велика метушня. Малий куцик перебіг через площу вправ і побіг просто перед барак, перед котрим вояки саме забавляли ся грою в карти. Девлен, хорунжий Н-той компанії, скоро лиш побачив порожне сїдло кинув ся як скажений до бараку і зізнав вояків.

— Вставайте, люди — кричав — син полковника в небезпечности!

— Н-та компанія — бігом — просто на ріку!

І так побігла ціла Н-та компанія, по більшій части лиш в сорочках, в напрямі до ріки, аби ратувати жите дорогої дитини а ззаду старав ся задиханий хорунжий побудити вояків до ще більшого поспіху. Ціла станиця була розворушена. Утомлений скаженою їздою дігнав полковник компанію на другім березї.

На скалї, під котрою відбувала ся нарада, вартуючий вистрілив два рази.

— А що я казав? — скрикнув Дім Могамед. — То сиґнал. Анґлїйцї вже на ногах і біжать сюди. Спішім ся, они не повинні бачити нас коло дитини.

Они хвилю не зволїкали, але коли упав загремів ще один вистріл, щезли тихо, так як прийшли, в горах:

— Іде полк — сказав Ві Віллї Вінкі потішаючи міс Алярдайс. — Тепер всьо добре. Не плач!

Але тої потїхи потребував найбільше він, бо коли полковник за яких десять мінут опинив ся коло них Ві Віллї Вінкі держав голову на груди міс Алярдайс і сердечно плекав. Вояки з голосними окликами радости занесли його до дому, а Коппі, що свого коня майже житя не збавив, вийшов напротив него і на його превеликий страх уцїлував його перед всіми.

Але за то всьо була й нагорода. Не лише, що полковник простив єму перерване арешту, але обіцяв єму, що дістане назад свої звіздки, скоро лиш мала буде мати час пришити їх. Міс Алердайс оповіла щось полковникови, на що він був дуже гордий з свого сина.

— Она належить до тебе — сказав Ві Віллї Вінкі, показуючи своїм брудним пальцем на міс Алярдайс. — Я знав, що їй не вільно іти за ріку і знав також, що полк прийде, коли пішлю мого куцика.

— Ти герой, Вінкі — сказав Коппі — славний герой!

— Не знаю, що то значить — відповів Ві Віллї Вінкі — але ти не повинен мене називати більше Вінкі. Я називаю ся Парсіваль Вілїям Вілїямс.

І так став Ві Віллї Вінкі мужчиною.

Небасайчук, помічник мулярский; его арештовано.

До мешканя заступника директора банку краевого п. Людомира Стаховича при ул. Романовича ч. 22 добули ся невислїджені доси злодії, отворивши двері витрихом і вкрали одїне вартости 500 кор.

Тома Куца зарібник, Евгений Оціла і Стефан Калуцкий, оба шлюсарі, вкрали з будови в Ринку зелїзний траверс довготи 2 і пів метра та хотїли продати его в торговли зелїза Шайндля Собля при площи Краківскій ч. 21. Тому цїла справа видала ся підозріною і він дав знати на поліцию і злодіїв арештовано.

До мешканя п. Софії Ольшевскої при ул. Коперніка ч. 1 вломив ся оногди якийсь злодій і вкрав цїлий ряд дорогоцїнностий а іменно: золотий перстінь старий з брилянтами і рубінами в анґлїйскій оправі, вартости около 2000 кор.; дамский перстінь зі смараґдом, окруженим брилянтиками, вартости 250 кор.; пару ковтків, круглих, зложених з малих брилянтиків, вартости 1000 кор.; брошу з опалем, окруженим равтами, вартости 60 кор.; золотий шнурок на шию з великим ведальоном, на котрім знаходить ся на середині паук з всілякими дармовісами, вартости 300 кор.: золотий ланцушок з дармовісами, вартости 150 кор.; будильник, срібну папіросницю, в середині позолочувану з підписами.

— **Замкнене вистави домашного промислу в Коломиї** відбуло ся дня 6 с. м. Вечером того дня о 8 год. зібрав ся виставовий комітет з предсїдателем др. З. Левицким в реставрацийній сали і запросив туди присутних на виставі гостий. Перший промовив др. З. Левицкий. В своїй бесїді представив він коротко всї трудности, з якими боров ся виставовий комітет, відтак вказав на значінє вистав загалом, а головно для українського народа а вкінци подякував всїм тим, які чим небудь причинили ся до гарної вистави. Бесїду свою закінчив окликом „Ще не вмерла", а войскова музика відограла наш народний гимн. По оклику в честь предсїдателя Левицкого в признаню его заслуг і праці положеної коло коломийскої вистави, гості розійшли ся домів.

— **Українська фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичині електричну фабрику першорядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ринку в домі Товариства „Просьвіта" і при ул. Сикстускій в домі „Народної Гостинниці". На отворене тих наших склепів звертаємо увагу не лише львівскої української громади, але цїлої української суспільности у Львові і в краю, а передовсїм наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажане нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби нї гроша нї накладу праці, щоби сю нову і першу в Галичині фабрику поставити на рівні з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найлїпші гиґієнічні вироби. Першорядні машини, найлїпші сили робучі, безпроволочне полагоджуванє всяких замовлень, чесність і солідність в інтересї дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнїйше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слїд товариство в его змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлїнів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

Телєґраме.

Війна на Балканї.

Льондон 10 жовтня. Специяльний кореспондент Бюра Райтера доносить з Подґоріци (чорногорска кріпость на границї від Альбанії) під вчерашного датою: Чорногоска армія розпочала нинї перед полуднем военним атаком на уфортифіковане становище турецке напроти Подґоріци. По 4-годинній борбі гарматній Турки уступили з вижин Плавніца а Чорногорці посунули ся наперед в цїли заатакованя вижин Дечіч. По полудни одержали Турки поміч. Завела мя загальна борба, котра все ще веде ся.

Константинополь 10 жовтня. Ходить чутка, що войско турецке вмашерувало до Подґоріци але брак потвердженя сеї чутки.

Константинополь 10 жовтня. Поліция арештувала около 100 грецких горожан заосмотрених в оружиє.

Константинополь 10 жовтня. Після певних інформаций Порта наміряє видати придержані грецкі кораблї з виїмкою двох, котрих потребуе.

Константинополь 10 жовтня. Зачувати, що князь Самоса за згодою Порти, уважаючи, що ситуация єсть неможлива, виїхав з острова.

Льондон 10 жовтня. Бюро Райтера доносить слїдуючі подробицї о борбі коло Подґоріци: О 8 год. рано на становищи Чорногорцїв наймолодший син короля, капітан артилерії, кн. Петро стрілив перший раз до позиций Турків. Музика в головній кватирі заграла чорногорский гимн. По 21 мінутах чорногорска артилерия виперла Турків з вижини Плавніца. По уступленю Турків з вижин, Чорногорцї в полудне під ослоною своїх пушок посунули ся знов наперед в сторону уфортифікованих вижин Дечіч, котрі панують над дорогою до Скодару. О 2 год. по полудни войско турецке вийшло не беріг скодарского озера недалеко чорногорскої границї. Завела ся борба, котра на цїлій лінії тревала аж до вечера.

Король Николай вийшов перед полуднем з кн. Мірком і штабом на гору положену коло Подґоріци і аж пізно вернув до головної кватири. В полудне прибув наслїдник престола кн. Данило, головний вожд армії, і кн. Петро з поля борби, щоби нарадити ся з королем.

Константинополь 10 жовтня. Перший полк артилерії в Пера вислано в дорогу. Міністерство війни приготовляє покликане загального ополченя.

Одеса 10 жовтня. З'їхало ся тут звиш 500 грецких резервістів вертаючих до вітчини. В конзуляті записують ся численні охотники, між иншими зголосив ся грецкий летун Купелякіс.

Москва 10 жовтня. Мешкаючі тут Ґрузіни орґанізують охотничі відділи кавкаскі піші і кінні, до помочи Славянам в борбі з Турками.

Надіслане.

— **Рускі диктати до шкільної і приватної науки.** На підставі правописних правил зладив з методичними вказівками доповнив **Йосиф Танчаковский**, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

Курс львівский.

Дня 9 жовтня 1912.	Платять K c	Жадають K c.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	668·—	675·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	405·—	410·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	525·—	530·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	450·—	460·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	95 70	96 40
$4^1/_2$% листи заст. Банку краев.	96 70	97·40
4% листи застав. Банку краев.	88·50	89·20
Земельний Банк гіпотечний Львів	97·30	98·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	90 50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	85·80	86·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	94·30	95·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	85·—	85·70
Позичка краєва 4% в 1893 р.	86·—	86·70
„ „ 4% в 1908 р.	84·50	85·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	87·30	88·—
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста	51·50	57·50
Угорскі черв. хреста	31·50	37·50
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	27·—	31·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·39	11·44
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	117·87	117·07

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).